

Broeikamer vol verlangen

Als vrouw van zesendertig wil theatermaker en schrijver **Julie Cafmeyer** geen biologische wijn. Ze wil barolo en een bed waarin ze haar lusten kan botvieren. Ze wil zichzelf niet langer straffen omdat ze hunkert naar seks. 'Ik zit op een vrouwenavond en verlang naar mannelijkheid die van de muren druipt.'

tekst JULIE CAFMEYER beeld ATHOS BUREZ
styling en visagie SIETSKE VAN AERDE

Van mijn appartement op de achtste verdieping van de Belgiëlei 109 maak ik een laboratorium. Ik schrijf er teksten over een zesendertigjarige vrouw die de relatie met haar appartement onderzoekt. Mijn appartement, waar ik me verhoud tot ingevroren eicellen, datingapps, nagellak, Rouge Dior 999, alcohol, nicotine, me-tasleep, psychoanalyse, orgasmes, anticonceptie, soatests, libido, papylomavirus, condooms, mammografieën, lingerie, cabernet sauvignon, scheermesjes, weegschaal, whisky, eenmanszaak, kinks, sociale zekerheid, highlights, subsidiedossiers, Instagram, btw, baarmoeder, botox, Simone de Beauvoir, kleurshampoo, mannen, vrouwen, baby's, moeders, vaders. In deze broeikamer creëer ik een alter ego dat haar grootste verlangens uitsprekt.

Ik kocht het appartement om twee belangrijke mannen in mijn leven te shockeren.

- Mijn vriend
- Mijn vader

Ik probeerde mijn vriend te overtuigen om samen te wonen, maar hij wilde niet. Hij dacht dat ik als een lamleendig schaap zou wachten tot hij eindelijk een beslissing zou nemen. Mijn vader was al jaren bang over mijn toekomst omdat ik niet investeerde in vastgoed. Hij dacht dat ik hem inspraak zou geven in mijn aankoop, dat ik bij hem advies zou inwinnen over de juiste ruimte.

Ik belde mijn vader. Hij zei: "Proficiat."
Ik belde mijn vriend. Hij zei: "Jij bent gek."

Enkele weken na mijn aankoop ging het uit. Ik kwam erachter dat hij me bedroog met andere vrouwen (Sofie, Eva, Sarah). Ik ben blij dat ik het appartement heb. Ik ben misschien bedrogen, maar ik kom niet gebroken uit deze relatie. Tijdens het verraad investeerde ik in vastgoed.

Sinds mijn relatiebreuk sloot ik me op in dit appartement van zestig vierkante meter. Ik geloofde dat als ik me als een celibataire pseudomaagd opstelde, ik de liefde van mijn leven zou tegenkomen. Het was tijd voor een trouwe man zonder bindingsangst die mijn liefde waard was. Het was tijd om mijn familie te bewijzen dat ik een man kon krijgen die bereid was om met mij een leven op te bouwen. Het enige wat ik moest doen was zo stil mogelijk aan mijn keukentafel blijven zitten met een gemotiveerde glimlach. Ik moest me inhouden. Geen datingapps, geen onenightstands. Als ik ge-disciplineerd met mijn lusten omga, zal ik de juiste aantrekken. Na het beslist en halsstarrig uitvoeren van deze kwellende strategie kreeg ik pijn in mijn lijf. Eerst dacht ik dat het mijn huid was. Mijn huid die aan me trok. Na een tijd kwam ik erachter dat het niet mijn huid was, maar mijn botten. Mijn botten die uit mijn lijf willen breken.

Ik had ze nooit mogen laten gaan. Ik mis hen. In mijn appartement fantaseer ik over een veelkoppig monster met de gezichten van al mijn exen. Het heeft tentakels, als een octopus. De tentakels omarmen mij, strelen mij. De gezichten kussen mij over

getuigenis.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

hetzelfde principe. Alle aanwezigen zijn deel van een koppel. Er staan olijven op tafel, en flessen natuurwijn waar je naar verluiddt geen kater van krijgt. Werkelijk alles aan de koppels van mijn generatie is teleurstellend. Ze monteren een kinderzitje aan hun elektrische fiets en zijn niet meer bereid om er een kater bij te nemen na het zuipen. Ik sta naast de parlofoon, met camera. De bel gaat. Er staat een man voor de deur met een vrouw aan zijn zijde. De man is groot, en stijlvol gekleed. Een brede broek, met een jeansvest en een pet. Mijn type. Zijn vriendin heeft korte, platinablonde haren. De man vraagt waar ik woon, wat ik voor werk doe. Als hij geen vriendin had, zou ik hem mee naar de tuin nemen, hem in een struik duwen en kussen. Een alleenstaande vrouw van zesendertig heeft geen zin om over haar thuissituatie en werk te praten, een vrouw van zesendertig denkt alleen maar aan seks. Dat is de waarheid. Ze heeft geen zin in biologische wijn. Ze wil barolo en een bed waar ze haar lusten kan botvieren. De bel gaat. Het gezicht van een man op het scherm. Deze keer – godzijdank – alleen. De man stelt zich voor als architect. Hij toont me enkele foto’s van zijn laatste ontwerpen op zijn smartphone. De huizen die hij maakt bestaan uit achtergevels in glas die voor een prachtige lichtval zorgen. Ik zeg hem dat ik de behoefte voel om te dansen. ‘Fly me to the moon’, van Frank Sinatra. Zijn handen rond mijn middel, hij zingt de tekst luidkeels mee in mijn oor. “*FLY*

ME TO THE MOON.” Zijn stem, zijn gezang. Zijn geur, de aftershave, zijn vlees. Ik bijt hem in zijn nek, en ga alleen naar huis.

Na een korte research op het internet zie ik dat het huis van de architect enkele jaren geleden in een prestigieus woonmagazine verscheen. Hij poseert in een hoekzetel met zijn vrouw en twee kinderen. De twee bloedmooie jongens dragen een pet met een dolfijn op. Zijn vrouw draagt een gouden ring met een edelsteen. In hun slaapkamer staat een kingsize bed met zijden dekens die ze op een marktje in India op de kop tikten. In de geel betegelde badkamer, een koepel. Een bolvormige glazen wand in het dak. Als de architect en zijn vrouw een bad nemen, hebben ze zicht op de sterren, op de maan.

De zeven duiven zijn weer lawaai aan het maken, en ik heb het gehad met het feit dat er werkelijk

niets in deze hele kosmos een beetje meewerkt aan een rustig bestaan. Ik sta op, storm het terras op, grijp een van de duiven. Ik nijp in haar nekje, probeer haar kopje om te wringen. Het beest kijkt me zo vredelievend aan dat ik me bedenk. Ik ga op mijn knieën zitten, zet mijn lippen op haar bek en blaas lucht in de longen van het arme dier. De duif overleeft.

Mijn sterren, mijn maan, mijn heldhaftige, levenslustige duif. Mijn zweet dat naar eenzaamheid ruikt, de buurvrouw die schaterlacht met haar vriendinnen, de foto’s van zwangere buiken op sociale media, de rimpels tussen mijn neus en bo-

Het wordt vrouwen van rond de zesendertig ten strengste aangeraden om hun kalmte te bewaren als ze nog alleen zijn

venlip die steeds dieper worden, de woonspecials, de gynaecoloog die met tact probeert uit te leggen dat mijn eicellen bijna op zijn.

Het wordt vrouwen van rond de zesendertig ten strengste aangeraden om hun kalmte te bewaren als ze nog alleen zijn.

Ik print de woonspecial van de architect uit, hang de foto’s van zijn lichtrijke huis met een magneet op de ijskast. Je zou het luiheid kunnen noemen, maar ik heb eens gelezen dat sommige beelden een bepaalde situatie kunnen aantrekken. Mijn appartement, een magneet die een interieur met een man, een koepel boven een bad, en Indiase zijden dekens naar zich toe zuigt.

De man in het park was groot, had donkerbruine, golvende haren en droeg een lederen vest. Ik koos voor mannen die bij me pasten. Iemand met wie ik in het openbaar zou durven verschijnen. Ik wandelde heel dichtbij. Zo dichtbij dat de andere wandelaars in het park zeker dachten; zij horen samen, hij is van haar. Zijn nekhaartjes, een moedervlek achter zijn oor. Er verscheen een vrouw aan de overkant. Ze glimlachte naar hem. Hij wuifde naar haar. Ik had me aan zijn been willen vastgrijpen, maar kon niet anders dan hem te laten gaan.

Wie alleen is moet gemiddeld zo’n zes relatiebreuken per dag verwerken. Elke keer die potentie, elke keer die kans dat er iets levensveranderends staat te gebeuren.

De horrogedachte aan een desolate stad waar alleen maar mannen met een kinderzitje rondfietsen en vrouwen in een gerenoveerd huis verse

pompoensoep maken. De weinige alleenstaanden die er nog zijn, durven elkaar niet meer aankijken. Ze schamen zich.

Ja, ik weet het, mijn voormoeders hebben jarenlang gestreden voor een kamer voor jezelf. Virginia Woolf begon erover, en nu weet niemand nog van ophouden. Een kamer voor jezelf, een kamer voor jezelf. Virginia Woolf wist nog niet dat je gek kan worden van een kamer voor jezelf. Virginia Woolf had Leonard. Virginia Woolf wist nog niet dat het echt heel vermoeiend is om als een zogenaamd onafhankelijke vrouw een leven in te richten.

Ik bel twee werkmannen en vraag hen om een gat te kloppen in het plafond van de badkamer. Ik wil een koepel boven het bad.

Ik ga naar een *girls night* waar single vrouwen elkaar verwennen met gorgonzola en natuurwijn. Ze zeggen dat we de lat hoog moeten leggen. We moeten voor onszelf zorgen. We moeten aan onszelf werken en zullen de juiste aantrekken. Hij moet moeite voor ons doen, ons trakteren op een diner. Ze klinken als mijn moeder en mijn grootmoeders. Hoe lang hoor ik dat riedeltje al. Hij zal moeten jagen. Ze begrijpen niet dat ik me voor hen wil werpen. Ik wil hen zeggen dat ik diep verlang naar een man. Zijn kaaklijn, zijn borstkas, zijn penis, zijn puisten, zijn baard, zijn vlees. Verder maakt het niet zoveel uit wat hij te bieden heeft. Als hij maar bij mij in bed kruipt, en even blijft. Ik zit op een vrouwenavond en verlang naar mannelijkheid die van de muren druipt. Ik zwijg. Ik heb een voorgevoel dat ik met dit soort uitspraken de sfeer verpest. Een vrouw raadt me een meditatie-app aan, en ik ga alleen naar huis.

Uit de meditatie-app komt een vrouwelijke stem die valium heeft geslikt me vertellen dat ik mezelf moet beminnen.

Ik lees een interview met de Amerikaanse schrijver Maggie Nelson. Ze zegt: “We moeten ruimte maken voor ons verlangen. Lezen over vrouwen en queers die over hun seksleven schrijven, hielp. Ik ging op zoek naar positieve vormen van verlangen. Ik bedoel ‘positief’ niet als ‘het goede’, ik bedoel: ervoor gaan. Toegeven: ik hou ervan om iemand te neuken en ga mezelf daar niet voor straffen.” Ik lees een boek dat Maggie Nelson aanraadt: *Het sek-*

suele leven van Cathérine M. van Catherine Millet. Ik ga mezelf niet langer straffen omdat ik verlang naar seks.

*

Afgelopen met het wachten aan de keukentafel. Afgelopen met de feestjes waar alleen koppels zijn. Afgelopen met de folterpraktijken van bekeken worden op straat, maar zelf niet kiezen. Ter voorbereiding van mijn revanche ga ik op mijn balkon staan. Ik vraag de maan, de sterren en mijn duiven op mijn afgebladderde balustrade of ze zo vriendelijk willen zijn om zo snel mogelijk iemand op mij af te sturen.

*

De volgende dag passeer ik, dankzij de maan, de sterren en de duiven, een man met wie ik enkele jaren geleden een relatie van drie dagen had. Het was kort, maar intens. Die avond regent het. Ik sms hem, of ik in lingerie erotische literatuur mag

komen voorlezen? Ik ben meer dan welkom. In de Joodse wijk loop ik met een regenjas zonder kleren met het boek van Catherine Millet in mijn hand. De Joodse mannen en vrouwen kijken naar me, alsof ze het weten, alsof ze het ruiken. Een zondige vrouw die haar geilheid gehoorzaamt.

*

Mijn prince charming heeft me wakker gekust. Ik ga verder op zoek naar mannen dankzij dating-apps, toevallige ontmoetingen en mijn adresboek. Mijn appartement wordt getransformeerd van een wachtruimte tot een transitplaats. Dankzij hun nachtelijke bezoeken vind ik eindelijk de motivatie om mijn huis schoon te maken. Ik ruim nooit op, maar als een man zijn komst aankondigt, kan ik garanderen dat ik op gezette tijden de vloer veeg. Ik blijf een uitstekende huisvrouw te zijn als ik een vooruitzicht op seks heb.

*

Een man die zijn borsthaar heeft laten laseren. Een man wiens vinger eraf is gekapt door zijn woedende ex. Een man van vierentwintig die me een 'oude vrouw' noemt. Een man die op elk einde van de zin 'schat' zegt. Goede wijn, schat. Mooi appartement, schat. Lekker, schat. Een man die niet stopt met drinken en zegt dat zijn lievelingsbier Malheur is. Een man die lyrisch is over de verdovende werking van ketamine. Een man met een hernia. Een man die overwerkt is. Een man die stress krijgt van series als *The Lord of the Rings* omdat ze een beeld

us catch them, maar dat is het hele probleem. Ik ben niet bij machte hen vast te grijpen. Ik word gedwongen om gedisciplineerd elke keer weer afscheid te nemen van hun volmaakte lijven.

*

Ik droom dat ik bij de gynaecologe ben. Ze vist een vlies uit mijn binnenste, een vlies vol bloed. Het lijkt op een long met bebloede nerven. Ik moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Er is iets mis met mijn baarmoeder.

*

Zijn het alleen de mannen met een zware hechtingsproblematiek die nog over zijn? Fietst de rest met een kinderzitje door de stad?

presenteren van strijdende, viriele mannen. Een man die moe is. Een man die lijdt aan bindingsangst. Een man die lijdt aan een combinatie van relatieverslaving en verlatingsangst. Een man die me een zelfhulpboek van Jan Geurtz aanraadt. Een man met ADHD. Een man met schurft. Een man die over mijn ruggengraat streelt, mijn botten. Een man die knipoogde na de seks, me een kus gaf op mijn neus.

*

Mijn appartement, een toevluchtsoord voor de verstotenen, de overgeblevenen. De mannen die verslaafd zijn aan whisky, de mannen met psychische stoornissen, de mannen met een permanent gladgeschoren borstkast, de mannen die vingers verloren, de mannen die moeiteloos mijn clitoris vinden met een prothese. De mannen met wie ik niet praat over een veranda in glaswerk, de lichtinval, het avondeten, een hypotheek of nakomelingen.

*

Ondanks een gebrek aan toekomstperspectief besluit ik mijn mannen te adoreren. Passanten worden hier omhelsd, gekust alsof ze heiligen zijn. Mijn mannen, mijn heiligen. Ik eer hun lichamen die mij naar hoogtepunten leiden. Misschien moet ik alles wat hier is, eren. Te beginnen met de duiven. Ik ga naar het terras, fluister tegen de beestjes dat het goed is, dat ze hier mogen blijven. Ik streel de kopjes van de zeven duiven, hun bekjes. Ik zou zweren dat ze me kussen.

*

Ondanks haar overschatting van een kamer voor jezelf, hou ik van Virginia Woolf. Ik hou van Virginia Woolf, omdat ze in *The Waves* schreef: "People are so soon gone, let us catch them."

*

Er is één probleem met mijn tactiek. Er is niemand die terugkomt. Mijn heiligen blijven nooit langer dan vierentwintig uur. *People are so soon gone, let*

Mijn weerspiegeling, in de twee spiegels in het appartement. Eén met een vintage roze kader in de woonkamer, één boven de wasbak in de badkamer. Ik ontkom er niet aan, ik word ouder. De rimpels rond mijn ogen, rond mijn mondhoeken, mijn wallen die telkens dieper lijken te vallen. Probeer open te blijven, gretig. Probeer je niet schuldig te voelen dat je mannen niet op basis van hun diploma's, vermogen of mentale gezondheid kiest. Probeer naar het koerende geluid van de duiven te luisteren, zonder te panikeren. Dit is je leven, dit is je leven.

*

De volgende gedachte flitst door mijn hoofd: zijn het alleen de mannen met een zware hechtingsproblematiek die nog over zijn? Fietst de rest met een kinderzitje door de stad?

*

Ik ben op zoek naar een frisse, nuchtere man die zijn geloof in monogamie nog niet finaal heeft opgegeven. Ik ben op zoek naar een man die gelooft in de kracht van een vrouw die een duif met een gebroken nekje mond-op-mond beademing geeft.

*

Ik krijg ze niet op de knieën. Ze komen niet achter me aan. Ik krijg ze niet aan me geplakt, gekleefd. Ik beeld me een naakte vrouw in op een balkon op de achtste verdieping van een vervallen gebouw. Overgoten door een zwarte, kleverige drek. Alleen de duiven blijven aan haar kleven.

*

Ik neem een bad. De zeven duiven zitten op de koepel. Vanuit dit perspectief zie ik ze vanuit een nieuwe hoek. Hun prachtige, zachte, grijze borst. Hun paarse nek met een groene schijn, hun lieve oogjes. Ik wilde ze afmaken, en nu zie ik hun belang. We zijn hier samen aangespoeld, we zijn hier beland. Hier zullen we het mee doen. Dit is je leven, dit is je leven. Grijp het, pak het vast. Straks zal ik naar het balkon gaan, en mijn zeven duiven hartstochtelijk kussen.